

Het pad van Liefde

- een verhandeling over de ware betekenis van liefde -

door Zijn Goddelijke Genade

Śrīla Bhaktivedānta Nārāyaṇa Mahārāja

opgedragen aan

Zijn Goddelijke Genade Śrīla A.C. Bhaktivedānta Svāmī Mahārāja

Inhoudsopgave

Het pad van Liefde.....	1
- een verhandeling over de ware betekenis van liefde -	1
Over de auteur	3
Inleiding.....	4
Misplaatste liefde	6
Er is maar één familie	6
Eenheid in verscheidenheid	7
Heb alle wezens lief.....	7
Liefde heeft een vorm	8
Zonder die liefde	9
Opzoek naar geluk.....	10
Een volmaakte vraag	11
Het pad naar geluk	12
Mantra van bovenzinnelijke liefde.....	13

De onderstaande vertaling van "The Way of Love" is aangepast voor publicatie op het internet. Wij hopen dat u geen aanstoot zult nemen aan de eventuele schrijf of vertaal fouten. De benadering van perfectie is voor ons sterfelijke wezens niet weggelegd!

Over de auteur

De verhandeling, die na de Inleiding volgt, is een transcriptie van een lezing, die Śrīla Nārāyaṇa Mahārāja in de beroemde Custardfabriek in Birmingham, Engeland, gaf.

Śrīla Nārāyaṇa Mahārāja woont in Mathurā-Vṛndāvana, India. Hij heeft gedurende zestig jaar *bhakti-yoga*, de natuurlijke aanleg van de onsterfelijke ziel, onderwezen. Hij is in de tachtig en reist sinds 1996 tweemaal per jaar de wereld rond. Degenen, die het geluk hebben zijn programma's en festivals bij te wonen, leert hij hoe ze de *yoga* van liefde moeten beoefenen. Vol mededogen zoekt hij naar het welzijn van een ieder en leert zijn gehoor.

"Om je leven succesvol, gelukkig en vol vrede te laten zijn, moet je proberen al je liefde en genegenheid aan God, Kṛṣṇa, te geven. Toon alle levende wezens die liefde en zet je volledig in om hen te helpen. Iemand, die anderen met liefde benadert, hoeft niets te krijgen, maar heeft alles te geven. We willen volkomen onzelfzuchtig zijn in al onze handelingen. We hebben het voorbeeld van de boom, die zijn schors, wortels, vruchten, bladeren, hout en schaduw aan iedereen weggeeft zonder iets terug te verwachten."

Het proces om die onbaatzuchtige liefde te verwezenlijken wordt door Śrīla Nārāyaṇa Mahārāja in deze verhandeling uiteengezet. Hij zegt,

"We zijn allemaal kinderen van de verpersoonlijking van het allerhoogste geluk. We moeten geen ruzie maken met leden van andere religies. De ene, ware religie van de ziel is liefde en die religie is één zonder tweede. We moeten proberen elkaar lief te hebben en op die manier kunnen de mensen gelukkig met elkaar in deze wereld leven."

Śrīla Nārāyaṇa Mahārāja werd in 1921 in Bihar, India, in het dorp Tewaripur geboren dichtbij de oevers van de heilige Gangesrivier. Hij was de beste leerling van zijn geestelijk leermeester, Śrīla Bhakti Prajñāna Keśava Gosvāmī Mahārāja, die hem initiatie gaf. Zijn instructiegevend geestelijk leraar is Śrīla A.C. Bhaktivedānta Svāmī Mahārāja, de wereldberoemde prediker van Kṛṣṇa Bewustzijn.

Als een groot geleerde van de Veda's, de klassieke werken over transcendentale wijsheid, heeft Śrīla Nārāyaṇa Mahārāja dertig boeken in Hindi vertaald, voorzien van zijn eigen commentaren en

uitgegeven. Zijn werk is in het Engels en in vele andere talen vertaald en voorziet duizenden mensen van een nieuw leven en van spirituele inspiratie.

Inleiding

Śrīla (A.C. Bhaktivedānta) Svāmī Mahārāja is de grote heilige en geestelijk leermeester, wiens prachtige woorden deze inleiding sieren en op wiens verzoek Śrīla Nārāyaṇa Mahārāja regelmatig door de wereld reist om het pad van liefde te onderwijzen.

Het doel van deze inleiding is de woorden te presenteren van degenen, die de heilige waarheden hebben gerealiseerd, welke worden geopenbaard in de Oud-Indiase geschriften, de *Veda's*. Het woord *Veda* betekent letterlijk 'de eindconclusie van alle onderwerpen in relatie tot de transcendentale wereld en alle onderwerpen in relatie tot deze wereld, zowel de gewone als de ongewone'.

De *Veda's* zijn duizenden jaren geleden samengesteld door gerealiseerde heiligen, wier hart smolt van genegenheid voor de lijdende zielen in deze wereld. Ze waren gezegend met het zuivere begrip van de Allerhoogste Waarheid en het ultieme doel van het leven.

We willen graag de woorden met u delen van een grote heilige, Śrīla Bhaktivedānta Svāmī Mahārāja, die sprak met betrekking tot het onderwerp van zuivere liefde.

“Het basisprincipe van de levenssituatie is, dat we over het algemeen een neiging hebben om van iemand te houden. Niemand kan leven zonder van iemand anders te houden. Deze neiging is aanwezig in elk levend wezen. Zelfs een dier, zoals een tijger, heeft deze neiging tot liefhebben op zijn minst in een latent stadium en het is in mensen zeker aanwezig. De ontbrekende schakel echter is het object, waarop we onze liefde dienen te richten, zodat iedereen gelukkig kan worden. Op dit moment leert iedereen in de samenleving om van zijn land, zijn familie, of zichzelf te houden, maar er is geen informatie te vinden over het object, waarop we onze neiging tot liefhebben moeten richten, zodat iedereen gelukkig kan worden.

“In het primaire stadium houdt een kind van zijn ouders, vervolgens van zijn broers en zusters en terwijl hij dagelijks opgroeit, begint hij genegenheid voor zijn familie, zijn samenleving, zijn gemeenschap, zijn land, of zelfs voor de hele mensheid te ontwikkelen. Maar aan de neiging tot liefhebben is zelfs niet voldaan door van de hele mensheid te houden. Deze neiging tot liefhebben blijft onvolmaakt, totdat we weten, wie de hoogste geliefde is. Onze neiging tot liefhebben breidt zich uit, zoals een trilling van licht of lucht zich uitbreidt zonder te weten waar hij eindigt.”

Śrīla Svāmī Mahārāja gaat verder met het uitleggen van het probleem, waarmee we ons geconfronteerd zien, namelijk het niet weten hoe we dienen lief te hebben. Hij legt de wetenschap van het volmaakte liefhebben van elk levend wezen uit via het proces van liefhebben van het Hoogste Wezen, dat in de *Veda's* bekend is als Kṛṣṇa.

“Wij hebben gefaald om vrede en harmonie in de samenleving te stichten, zelfs met behulp van grote pogingen, zoals de Verenigde Naties, omdat we de juiste methode niet kennen. Deze methode is heel eenvoudig.

“Als we leren hoe we van Kṛṣṇa kunnen houden, is het heel gemakkelijk om onmiddellijk en gelijktijdig van elk levend wezen te houden. Het is als het gieten van water op de wortels van een boom, of de maag voorzien van voedsel. De methode van water gieten op de wortels van een boom, of de maag voorzien van voedsel is universeel, wetenschap- pelijk en praktisch, zoals iedereen van ons heeft ervaren. Iedereen weet, wanneer we iets eten, of met andere woorden, wanneer we voedsel in de maag brengen, de energie, die hierdoor wordt geproduceerd, onmiddellijk over het hele lichaam wordt verspreid. Op dezelfde manier, wordt de energie, die wordt geproduceerd, wanneer we water op de wortels gieten, onmiddellijk verspreid, zelfs door de grootste boom. Het is niet mogelijk om de boom per onderdeel water te geven, noch is het mogelijk om de verschillende delen van het lichaam onafhankelijk van elkaar te voeden.”

Śrīla Svāmī Mahārāja verklaart verder:

“De hoofdoorzaak van onze ontevredenheid is, dat onze latente neiging om lief te hebben niet wordt vervuld, ondanks onze grote vooruitgang in het materiële leven. We geven alle onderdelen van de boom water, maar veronachtzamen de wortels van de boom. We proberen ons lichaam op alle mogelijke manieren gezond te houden, maar we laten na om de maag van voedsel te voorzien.

“Niet verbonden zijn met het Allerhoogste Zelf betekent tevens niet verbonden zijn met het zelf. Zelfrealisatie en realisatie van de Allerhoogste Ziel, Sri Kṛṣṇa, de aantrekkelijke bron van liefde, ontwikkelen zich gelijktijdig. Bijvoorbeeld, jezelf in de ochtend zien betekent tevens het zien van de zonsopgang. Niemand kan zichzelf zien zonder zonlicht. Relaties van de ziel, die in relatie met de Allerhoogste Ziel worden gelegd, zijn ware relaties. De relatie met het lichaam is de oorzaak van materiële gebondenheid, maar de relatie met de ziel is de oorzaak van vrijheid. Deze relatie van ziel tot ziel kan worden gelegd door middel van de relatie met de Superziel. In het donker zien is niets zien. Maar zien met het licht van de zon betekent, dat we de zon zien en al het andere, dat in het donker ongezien bleef.”

Zoals alle Vedische literatuur is deze verhandeling bedoeld om ons te leren “hoe we die ene knop moeten omdraaien, zodat alles overal meteen wordt verlicht”.

Alle historische vertellingen in deze verhandeling hebben in werkelijkheid plaats gevonden. Ze zijn afkomstig uit delen van de *Veda's*, zoals de *Purāṇa's* en de *Upaniṣaden*.

Alle personages in deze vertellingen dragen namen in de oude, Sanskriete taal. Omdat we de traditie van onze geestelijk leermeesters volgen, gebruiken we ten behoeve van de uitspraak van Sanskriete woorden standaard diacritische tekens. Spreek ā uit als a in vader; ī als i in iep; ū als oe in snoer; ṛ als ri in rivier; ṁ en ṅ als ng in wingerd; ṣ en ś als ch in Charlotte; en c als c in cell

Śyamārānī dāśī

Śrī Gaura-pūrnīmā

6 maart 2004

Misplaatste liefde

Er was eens een zeer gekwalificeerde en knappe, jonge koning genaamd Dhartrihari en hij was een expert in alle vormen van kunst. Koning Dhartrihari trouwde op vijftwintigjarige leeftijd en hij hield van zijn beeldschone, pas getrouwde vrouw. In zijn gretigheid om haar een plezier te doen, presenteerde hij haar een zeer kostbaar, juwelen halssnoer, waarvan de waarde volgens de hedendaagse standaard meer dan een miljoen dollar was. Hij legde het halssnoer eigenhandig om haar hals, omhelsde haar en zei: "Meest dierbare geliefde, dit snoer is zeer kostbaar. Draag het alsjeblieft altijd."

Koning Dhartrihari werd sterk tot zijn vrouw aangetrokken, maar zij voelde niet hetzelfde voor haar man. Sterker nog, ze was aangetrokken tot de hoofdcommandant van haar echtgenoot, die ook buitengewoon aantrekkelijk was. In het verlangen om hem een plezier te doen gaf ze dit prachtige halssnoer een paar dagen, nadat ze het had ontvangen, aan de hoofdcommandant.

De koningin was erg gehecht aan de hoofdcommandant, maar hij voelde niet hetzelfde voor haar. Hij was verzot op een prostituee en in het verlangen haar een plezier te doen gaf hij het halssnoer een paar dagen, nadat hij het had ontvangen, aan haar. De prostituee voelde niet hetzelfde voor de hoofdcommandant, want zij was gehecht aan de koning. In het verlangen hem een plezier te doen bood ze op een dag datzelfde halssnoer aan de koning aan. De koning werd zeer ongelukkig, toen hij het sierraad zag. Hij vroeg haar, van wie ze hem had gekregen. Ze stond te beven van angst en gaf geen antwoord. Toen zei de koning boos, "Als je me de waarheid niet vertelt, zal ik je onthoofden." De bevreesde prostituee onthulde de waarheid aan de koning, die haar verliet en het halssnoer meenam naar de hoofdcommandant.

Koning Dhatrihari vroeg zijn hoofdcommandant: "Waar heb je dit vandaan? Als je me de waarheid vertelt, zal ik je niets aandoen, maar als je voor mij de waarheid probeert te verbergen, zal ik je onthoofden." De hoofdcommandant onthulde hem de waarheid en op dat moment realiseerde de koning zijn eigen waarheid van misplaatste liefde. Onmiddellijk besloot hij al zijn wereldse gehechtheid op te geven. Hij verliet zijn paleis, zijn koninkrijk en zijn weelderige costuums en werd een zeer beroemd wereldverzaker en spiritualist.

[Koning Dhatrihari's verdriet, woede en vijandigheid, die waren voortgekomen uit zijn liefdevolle genegenheid, welke later bitter werd, werden veroorzaakt door zijn onwetendheid van de manier waarop hij van iedereen kon houden, namelijk door eerst de Allerhoogste Geliefde te omhelzen. Het leed dat hij ervoer was ontstaan, omdat hij niet begreep, dat de Allerhoogste Geliefde eenvoudig in deze wereld is. Sommigen van ons denken, dat Hij helemaal niet bestaat, anderen denken, dat Hij onpersoonlijk is en weer anderen denken, dat er verschillende godheden of goden zijn voor iedere verschillende godsdienst. De volgende vertelling onthult hoe elk van ons van alle ellende veroorzaakt door vijandigheid, afgunst en ruzie bevrijd kan worden door die ene Goddelijke Waarheid te kennen, die de rustplaats is van permanente, allesdoordringende en altijd sprankelend nieuwe genegenheid. – red.]

Er is maar één familie

Wij zijn allemaal familie van één God. Het is niet waar, dat er één God in Engeland is, een andere in Amerika en weer een andere in India. De Christenen, Moslims en Hindoe's aanbidden geen

verschillende Goden. De namen Allah, Brahmā, Jehova, Kṛṣṇa en Jahweh verwijzen naar dezelfde God, die wordt aangeroepen met verschillende namen in overeenstemming met verschillende talen en culturen.

Als we van dezelfde God houden, waarom vechten we dan? We vechten, omdat we niet weten wat ware liefde is. Als we ware liefde en genegenheid voor de Allerhoogste Heer koesteren, zullen we van nature van elkaar houden. Er is een gezegde: "God is liefde en liefde is God". In de Vedische cultuur uit India is een gezegde, "Moge iedereen gelukkig zijn".

Ook Jezus onderwees deze filosofie. Hij ging naar India toen hij ongeveer zestien jaar oud was en bezocht vele pelgrimsoorden, zoals Vṛndāvana, Ayodhyā, Zuid-India en Jagannātha Purī. In Purī zag hij de Godsbeelden van Jagannātha, Baladeva en Subhadrā. Hij hoorde Jagannātha (Heer van het Universum) worden aangeroepen met de naam Kṛṣṇa. In dit deel van India wordt de naam van Kṛṣṇa uitgesproken als Kroosna. Onder invloed van verschillende talen, zoals Grieks en Hebreeuws, transformeerde de naam in Kroosta, daarna in Krista en nu heeft hij de klank 'Christus' gekregen – ze betreffen allemaal Dezelfde.

In dit universum is maar één God en hij is niet Russisch, Engels, Duits of Spaans. Hij spreekt probleemloos alle talen, maar eigenlijk is het niet nodig om ze te spreken. Er is maar één ware taal in de wereld en die taal heet Liefde. Ogen kunnen deze taal spreken, oren en handen kunnen deze taal spreken en begrijpen en een lachend gezicht kan alles vertellen. God is één en hij is de belichaming van Liefde. Kṛṣṇa is de oorspronkelijke naam van God, die via de oude *Veda's* wordt doorgegeven, en hij betekent 'het aantrekkelijke reservoir van spiritueel geluk'. Alle andere namen zoals Superziel, Buddha, Allah en God zijn hierbij inbegrepen.

Eenheid in verscheidenheid

Ondanks dat we allemaal deeltjes zijn van dezelfde Allerhoogste Heer, hebben we deze aarde opgedeeld en roepen, "Dit is mijn land! Dit is jouw land!"

Ondanks dat we allemaal individuen zijn, zijn we allemaal afhankelijk van dezelfde zon en we ademen allemaal dezelfde lucht in. Dit is het principe van eenheid in verscheidenheid. Eenheid verwijst naar het feit, dat we allemaal deeltjes zijn van dezelfde Allerhoogste Heer Kṛṣṇa, de vader van alles, en verscheidenheid verwijst naar onze eeuwige, individuele natuur. Omdat dit de eeuwige realiteit is, zullen we alleen in deze realiteit vrede en geluk vinden. Eenheid in verscheidenheid zal geen betekenis hebben, als mensen geen vertrouwen hebben in de Allerhoogste God, of in liefde voor Hem en voor alle levende wezens.

Heb alle wezens lief

Er wordt vaak gedacht, dat mensen de enige leden van Gods familie zijn, maar dit is niet waar. Hij creëerde alle schepselen. Ze zijn allemaal zijn kinderen, waarom zouden we dan niet van hen allemaal houden? Het gezegde "Moge iedereen gelukkig zijn" geldt niet alleen voor mensen.

De Allerhoogste Heer heeft koeien geschapen en die koeien geven zonder onderscheid aan iedereen hun melk. In de *Veda's* wordt naar de koe verwezen met het woord *go-mātā*, Moeder Koe, omdat ze ons voedt met haar eigen melk. Nergens in de Bijbel staat, dat we koeien, of welk ander dier dan ook, mogen doden. In de oorspronkelijke, Aramese taal van de Bijbel is het woord 'brosimus' meer dan twintig keer gebruikt. 'Brosimus' betekent voedsel, maar is in het Engels vertaald als 'meat' (vlees). In het Oud-Engels betekende 'meat' geen 'flesh' (vlees); het betekende 'food' (voedsel). Maar de Engelse taal is veranderd en tegenwoordig geloven de meeste mensen ten onrechte, dat de Heilige Bijbel het eten van dierlijk vlees ondersteunt.

Het Oude Testament zegt duidelijk, "Gij zult niet doden". Dit betekent, dat we mensen noch dieren mogen doden. Ook de Koran staat het slachten en eten van koeien niet toe. De Allerhoogste Heer heeft dieren niet geschapen als voedsel voor mensen. Voor hen heeft Hij vruchten, wortelen, melk, boter, granen en groenten geschapen. Hij zal niet blij zijn, als we één van zijn kinderen pijn doen, om niet te spreken van het doden van onze eigen moeder (de koe).

Bomen, planten, varkens en insecten zijn ook kinderen van de Allerhoogste Heer. In de Vedische cultuur wordt gezegd, dat men niet door een veld mag lopen, nadat het is omgeploegd en ingezaaid, omdat de zadjes kunnen sterven. We mogen geen enkel levend wezen letsel en schade, of pijn en ellende toebrengen.

Wij zijn allemaal kinderen van de Allerhoogste Heer, die de verpersoonlijking is van het hoogste geluk en die het reservoir is van het hoogste geluk voor alle anderen. Wij zijn deeltjes van dat geluk. Het enige verschil tussen de Allerhoogste Heer en onszelf is, dat hij onbegrensd is en wij heel klein zijn. We zijn kwalitatief één met hem, maar helaas zijn we vergeten, wie we zijn. We dienen te trachten deze waarheid te realiseren. We moeten niet vechten met gelovigen van andere religies. De enige, ware religie van alle zielen is liefde en die godsdienst is één en kent geen tweede. We dienen van God te houden en van elkaar, zodat de mensen een gelukkig leven in deze wereld kunnen leiden.

Liefde heeft een vorm

De *Veda's* leggen uit, dat de Allerhoogste Persoon een transcendentale vorm en persoonlijke kwaliteiten heeft en dat Hij bovenzinnelijk spel en vermaak uitvoert. Hij is al aantrekkelijk en beschikt over alle vermogens. Hij is ondeelbaar één en kent geen tweede. Ondanks dat Hij één is en ondanks dat Hij alles is, is Hij een persoon. GOD betekent, G – generator, Hij is de voortbrenger van deze wereld; O – operator, Hij is de instandhouder van deze wereld, en D – destroyer, Hij is de vernietiger van deze wereld. Hij voedt en onderhoudt het hele universum. Vedische heiligen zoals Śrīla Vyāsadeva, Nārada Muni en Heer Brahmā hebben ons verteld, dat Hij een buitengewoon schone vorm en miljoenen transcendentale kwaliteiten heeft.

Als een vader een vorm heeft, beschikt ook zijn zoon over een vorm. Als de vader niet over vorm of kwaliteiten beschikt, heeft ook de zoon vorm noch kwaliteiten en kan hij zelfs niet bestaan.

Soms lijkt het erop, dat God in bepaalde geschriften als vormloos wordt beschreven, maar wanneer zulke geschriften het woord 'vormloos' gebruiken, bedoelen ze, dat Hij geen materiële vorm, geen materiële kwaliteiten en geen materiële attributen heeft. Zijn vorm en Zijn attributen zijn spiritueel. Hij is het allerkrachtigst en daarom heeft Hij de kracht om een vorm te hebben. Als Hij zonder vorm,

kwaliteiten, kracht en genade is, zou Hij niets zijn. Hij zou dan niet in staat zijn om ons te helpen of onze gebeden te horen, laat staan ons eeuwig geluk te schenken. We geloven niet in een God, die zonder genade, kracht en kwaliteiten is. Als Hij zonder transcendentale kwaliteiten, zoals genade, zou zijn, welke waarde zou het hebben en welk doel zou het dienen om Hem te aanbidden?

Zowel de Bijbel als de Koran verklaren, dat Hij een vorm heeft. De Bijbel zegt, "God schiep de mens naar zijn gelijkenis". Als Hij geen vorm zou hebben, waarom schrijft de Bijbel dit dan? Zijn vorm is transcendentiaal en niet sterfelijk. Hij heeft een spiritueel lichaam, waarmee Hij de mens schiep. Er wordt ook gezegd, dat Jezus Christus de zoon is van God. Als de zoon een vorm heeft, moet de vader ook een vorm hebben. Sterker nog, Hij heeft de meest schitterende vorm. Hij heeft alle goede kwaliteiten en Hij beschikt over alle vermogens.

De Koran zegt, Inallah kalaka mein suratihi – "Allah of Kudda, heeft een vorm en van die vorm heeft hij de mens gemaakt". Het woord 'suratihi' betekent 'vorm' en de naam Allah betekent 'de grootste'. Alle universa en de hele creatie zijn in Hem en er is niets gelijk aan Allahs grootheid. De *Veda's* bevestigen dit begrip van God en zeggen bovendien, dat het Hoogste Wezen, Heer Kṛṣṇa, beiden is – zowel de Grootste der grootsten als de Kleinste der kleinsten.

De woorden 'vormloos', 'zonder kwaliteiten' en 'zonder attributen', die in geschriften worden gebruikt om God te beschrijven, komen van de stamwoorden 'vorm', 'kwaliteit' en 'attribuut'. Zonder het idee, dat iets een vorm heeft, kan het begrip van iets zonder vorm niet bestaan. Daarom moet worden geconcludeerd, dat het Allerhoogste Oorspronkelijke Wezen vorm, kwaliteiten en attributen heeft en één van die kwaliteiten moet genade zijn. Hij is zo genadig, dat Hij deze hele wereld heeft geschapen – om ons dwaze verlangen te faciliteren om in afzondering van Hem te willen genieten.

Zonder die liefde

Er was eens een man in een bos, die het geluid van een tijger hoorde. Hij rende angstig weg en zocht om zich heen naar bescherming. Uiteindelijk kwam hij bij een droge put aan, die niet meer werd gebruikt. Er waren gras en planten over de put heen gegroeid en ernaast stond een boom. Met behulp van twee takken van de boom liet de man zich in de put zakken en was gerustgesteld in de wetenschap, dat hij buiten het bereik van de tijger was. Terwijl hij in de put afdaalde, zag hij beneden zich een grote hoeveelheid slangen kronkelen. De slangen staken hun koppen omhoog en begonnen te sissen, klaar om hem te grijpen.

Terwijl hij aan de twee takken hing, realiseerde hij zich, dat zijn situatie alleen maar ernstiger was geworden. Op de bodem van de put bevonden zich vele giftige slangen, die lagen te wachten om hem te bijten en boven de put stond een wilde tijger te wachten om hem te verscheuren. De man was doodsbang.

Toen begonnen twee ratten – een zwarte en een witte – aan de takken, die hij vasthield, te knagen. Het was slechts een kwestie van tijd, voordat de takken waren doorgeknaagd en hij in de put vol slangen zou vallen.

Zijn ontsnapping uit deze situatie bestond eruit, dat hij ofwel uit de put kon klimmen en worden opgegeten door de tijger, of in de put kon afdalen en door slangen worden opgegeten. Welke optie hij ook zou kiezen, zijn noodlot was gruwelijk.

In deze zeer gevaarlijke situatie, merkte de man plotseling, dat er aan een tak van de boom een bijenkorf hing. Omdat de boom stond te trillen, druppelde er wat honing uit de bijenkorf, dat vlakbij zijn gezicht terecht kwam. Hij greep zijn kans, deed zijn mond open en er viel een druppel honing op zijn tong. Met de honing in zijn mond begon hij van de smaak te genieten en dacht, "Oh, wat lekker! Wat is dit lekker!" Met het gevoel van een beetje geluk was hij het gevaar, waarin hij verkeerde, helemaal vergeten.

Alle componenten in deze analogie representeren onze eigen situatie. De man in dit verhaal is het voorbeeld van alle zielen, die aan deze wereld zijn gebonden. We zijn in een gevaarlijke situatie, omdat we elk moment kunnen sterven en het is onmogelijk door ons materiële streven te worden bevrijd. De slangen vertegenwoordigen onze vele problemen, die stuk voor stuk als golven in een oceaan op ons afkomen. We denken: "Oh, dit is mijn laatste probleem. Ik zal gelukkig zijn, zodra dit probleem is opgelost." Maar dikwijls is de volgende golf nog groter en soms komen er vele golven of problemen, soms vijf of zes tegelijk, over ons heen. Bovenaan de put staat de tijger, die de dood vertegenwoordigt en op ons allemaal in deze wereld staat te wachten.

De twee takken vertegenwoordigen de gevolgen van onze baatzuchtige activiteiten – goede en slechte, vrome en niet vrome. We leven ons leven, terwijl we de reacties van onze vrome en niet vrome daden ervaren. Deze reacties tesamen bepalen de duur van ons leven en deze levensduur wordt van moment tot moment van ons weggenomen. De zwarte rat vertegenwoordigt de nacht en de witte rat de dag. We zijn heel blij, als een nieuwe dag aanbreekt en voorbij gaat, maar eigenlijk betekent het komen en gaan van de dagen slechts, dat de duur van ons leven wordt weggeknaagd.

Temidden van zoveel problemen en gevaren valt er één druppel honing op onze tong, deze druppel is het tijdelijke geluk, dat we kunnen ervaren met vrienden en familie in deze wereld.

Opzoek naar geluk

Alle levende wezens doen veel moeite en bevechten elkaar om het ware, duurzame geluk te bereiken. Maar de *Veda's* leggen uit, dat wereldse zaken ons geen geluk kunnen brengen. Ongeacht welke positie een persoon ook heeft, hij of zij blijft onvervuld. Zelfs als iemand rijk, jong, mooi, geleerd, beroemd of invloedrijk is, hij blijft steeds naar méér zoeken om gelukkig te worden.

Zelfs de presidenten en minister-presidenten van grote landen blijven ontevreden. Uit de geschiedenis blijkt, dat rijke en machtige personen, zoals Napoleon, koningen en koninginnen van Engeland, Frankrijk en Duitsland, zeer ongelukkig waren, ondanks hun ogenschijnlijk bevoorrechte posities. In de moderne tijd zien we hetzelfde gebeuren in het leven van Prinses Diana en Bill Clinton – om er een paar te noemen. Het kleine beetje geluk, dat we in deze wereld krijgen, is tijdelijk en is vermengd met leed. Het is niet constant en niet eeuwig, noch is het volkomen en zuiver. Van de laagste tot de hoogste materiële planeet zijn er vele soorten leed en ook daar bestaat geen echt, eeuwig geluk.

Er is geen ziel, die zich identificeert met het materiële lichaam, die gelukkig kan zijn. Dit mensenleven is ervoor bedoeld om een weg te vinden uit de gevangenis van dit lichaam, dat gedoemd is oud te worden en dood te gaan. We willen gelukkig zijn door onze materiële lichamen te bevredigen, maar we worden al snel door ouderdom geteisterd en dan beginnen we te klagen. Het materiële geluk, dat

we krijgen, is geen waar geluk; het is geconcentreerd leed. We begrijpen niet, dat de ziel, die verschillend is van het lichaam en de geest, spiritueel, eeuwig, vol kennis en gelukzaligheid is. We kunnen daarom alleen werkelijk worden bevredigd door iets, dat ook spiritueel, eeuwig, vol kennis en gelukzaligheid is – de Allerhoogste Persoonlijkheid Gods en onze liefdesrelatie met Hem.

Tegenwoordig zijn er vele uitvindingen en worden ontdekkingen gedaan op de gebieden van geneeskunst, transport en communicatie. We kunnen gemakkelijk in een paar uur van de ene naar de andere kant van de wereld reizen. Terwijl we in onze huiskamer zitten, kunnen we zien, wat er aan de andere kant van de wereld gebeurt. We kunnen zien hoe in Australië of India cricket wordt gespeeld en we kunnen de president van Amerika vanuit het Witte Huis in Washington zien spreken. En als iemand slechte ogen heeft, kunnen chirurgen ze herstellen met onderdelen uit ogen van een dood lichaam.

Maar ondanks deze en andere vormen van materiële vooruitgang, lijden mensen nu zelfs meer dan ooit. We kunnen de ouderdom en de dood nog steeds niet uitbannen; we kunnen oorlog en terrorisme, of het verspreiden van ziekten niet voorkomen. Nieuwe ziekten verschijnen steeds opnieuw. De vooruitgang van de wetenschap en de technologie hebben ons geen geluk gebracht. We zijn zelfs nòg angstiger, materialistischer en hebzuchtiger geworden.

Waarom doet de moderne wetenschap ons zoveel tekort? De reden is, dat de moderne wetenschap eigenlijk helemaal niet is ontwikkeld. Wetenschappers kunnen de ziel niet zien, die transcendentaal is, en ze kunnen het verstand niet zien, dat materieel is. We denken, dat we zeer gevorderd zijn door de ontwikkelingen op technologisch gebied, maar het enige, wat we hebben gedaan, is de verlangens van het materiële lichaam verhogen en de verlangens van de ziel verwaarlozen. Het kan ons niets schelen om van de Allerhoogste te houden en daarom hebben we geen ware liefde en genegenheid voor elkaar.

We vertrouwen onze honden en katten beter, dan onze eigen familie en vrienden. Echtparen blijven niet lang bij elkaar en scheiden is heel gewoon. Ouders geven hun kinderen op en kinderen geven hun ouders op. Praktisch iedereen is geïnteresseerd alleen in het bevredigen van zijn eigen lichaam en geest.

Degenen, die de eindeloze reeks geboorten, ziekten, ouderdom en dood onder controle willen krijgen, kunnen dit leren van de oude, Vedische cultuur. De studie van moderne wetenschappen heeft geen enkele zin. Wanneer de wetenschappelijke kennis zich naar een hoger niveau ontwikkelt, zullen mensen eindelijk in staat zijn om ouderdom en dood te bedwingen. Maar om dit niveau te bereiken moet de moderne samenleving iets van onze Vedische cultuur leren.

Een volmaakte vraag

De *Veda's* vertellen een oude geschiedenis. Er was eens een zelfgerealiseerde ziel genaamd Yājñavalkya, die raadslid was van de beroemde grootkoning, Janaka. Hij was zeer geleerd in de *Veda's* en was zich volkomen bewust van de aanwezigheid van de ziel en de Superziel in het lichaam. Yājñavalkya had twee vrouwen. Maitreyi en Kātyāyanī. Op zijn oudedag riep hij zijn twee vrouwen bij zich en zei tot hen, “We hebben gedurende vele jaren als een gezin geleefd. Ik heb grote hoeveelheden goud verzameld en koeien vergaard. Ik heb ook ieder van jullie een aantal kinderen

geschonken. Ik wil nu al mijn eigendommen onder jullie verdelen, zodat jullie voor de rest van je leven gelukkig kunt zijn. Geef me, nadat ik dit heb gedaan, alsjeblieft toestemming om naar het oerwoud te vertrekken en diep te mediteren op de Allerhoogste Persoonlijkheid Gods.”

Toen Kātyāyanī dit hoorde werd ze heel gelukkig en zei, “Uw doel, dat zeer wonderbaarlijk is, is mediteren op de Allerhoogste Heer. U bent mijn echtgenoot, en ik zal u hierin bijstaan.”

Maitreyi gaf een ander antwoord. Ze zei, “Ik heb een vraag, en nadat u hem hebt beantwoord, kunt u met alle plezier vertrekken. De reden, dat u naar het oerwoud gaat, is omdat u niet tevreden bent met al het goud en het bezit, dat u tijdens uw leven, of met uw vrouwen, kinderen en vrienden hebt vergaard. Dus denkt u, dat deze spullen ons gelukkig zullen maken?”

Yājñavalkya antwoordde, “Jij bent mijn ware toegewijde vrouw. Door deze vraag te stellen heb je me zeer gelukkig gemaakt. Het antwoord op deze vraag wordt in alle *Veda's* besproken. Goud en bezittingen kunnen geen waar geluk schenken. Positie in de gemeenschap, studie, reputatie, vriendschap en familie kunnen ons nooit werkelijk gelukkig maken. Geld en alles, wat je ook in deze wereld ervoor kunt kopen, kunnen niet datgene schenken, waarnaar we verlangen. We zijn deeltjes van de Allerhoogste Heer en Hij is de bron van alle geluk. Daarom kunnen we geluk alleen in Hem vinden. Hem dienen is het ware geluk, terwijl het geluk, dat we in deze wereld ervaren, nietig is en bovendien vergankelijk. Heer Kṛṣṇa is een oceaan van transcendentale, liefdevolle relaties en de belichaming van de hoogste gelukzaligheid. Hij alleen kan ons tevreden stellen; daarom wens ik nu het oerwoud in te trekken om hem te bereiken.”

Het pad naar geluk

Als we werkelijk gelukkig willen zijn, moeten we ons bezighouden met de beoefening van het dienen van God. In de *Veda's* wordt dit proces *bhakti-yoga* genoemd, zich verbinden met de Allerhoogste Heer door hem te dienen. Door eerst aan Zijn geluk te denken, wordt een mens automatisch gelukkig en vredig. Hij brengt andere wezens, mens en dier, geen schade toe en het resultaat is, dat hij met iedereen in vrede kan leven.

Devotie voor God kent drie ontwikkelingsstadia: het stadium van beoefening, het stadium van ontwakende, spirituele extase en het stadium van volledig tot bloei gekomen extase, die zuivere liefde heet.

Om zuivere liefde te bereiken beginnen we met het stadium van beoefening. In dit tijdperk van ruzie en hypocrisie, Kali-yuga, is de meest krachtige, spirituele beoefening en de beste methode om geluk te vinden het reciteren van de namen van de Allerhoogste Heer. Zijn naam is niet-verschillend van Hem en bevat al zijn vermogens, ook Zijn beminnelijke vormen en Zijn liefvallig spel en vermaak. Deze worden in het stadium van zuivere liefde volkomen gerealiseerd. Het reciteren van de heilige namen van de Heer zuivert het hart van alle ongunstige verlangens en neigingen en geeft een gevoel van rust en verbondenheid met Hem.

De Vedische tekst, *Kali-santarana Upanṣad*, zegt, “In dit tijdperk van ruzie en schijnheiligheid is de enige weg van bevrijding het chanten van de heilige naam van de Heer. Er is geen andere weg. Er is geen andere weg. Er is geen andere weg.” De namen van de Heer kunnen als volgt worden gechant:

Hare Kṛṣṇa, Hare Kṛṣṇa, Kṛṣṇa Kṛṣṇa, Hare Hare

Hare Rāma, Hare Rāma, Rāma Rāma, Hare Hare

Mantra van bovenzinnelijke liefde

Het water, de lucht, de ether, praktisch alles is tegenwoordig vervuild. Zoals de oceanen met vergif worden vervuild en de vis en de viseters worden vergiftigd, zo vervuilt en vergiftigt ook materiële geluidsvibratie de atmosfeer. Mensen spuiten met giftige stoffen om insecten te doden en vergiftigen op die manier de granen en degenen, die ze eten. Op dezelfde manier vergiftigen materiële geluidstrillingen in de vorm van schelden, kritiek uiten op anderen, ruzie, enzovoort, en trouwens iedere materiële geluidstrilling, de geesten, de zintuigen en de harten van iedereen over de hele wereld. We kunnen deze vervuiling neutraliseren door het reciteren van de Hare Kṛṣṇa *mantra*.

Hier is een voorbeeld van een grote vijver. Als je een steen neemt en hem in een vijver gooit, zullen de golfjes alle oevers van de vijver bereiken. Dit universum is als die vijver. Als iemand Hare Kṛṣṇa, Hare Kṛṣṇa, Kṛṣṇa Kṛṣṇa, Hare Hare / Hare Rāma, Hare Rāma, Rāma Rāma, Hare Hare chant, creëert dit vele golven in de vorm van spirituele vibraties. Die golven bereiken alles – ze lopen door tot het eind van de wereld – hier en daar bewegen ze en zuiveren het hele universum van alle vervuiling, duisternis en negativiteit.

Heer Kṛṣṇa is onvoorstelbaar krachtig, Hij kan het hele universum in een seconde creëren en het vervolgens vernietigen en daarna kan Hij opnieuw vele werelden creëren. Hij heeft al zijn genade, kracht en rijkdom in zijn heilige namen gelegd en daarom zijn ook Zijn namen oneindig krachtig. Ze reizen als spirituele geluidsvibraties supersnel door het universum en geleidelijk verdwijnt de vervuiling.

Bomen, planten, dieren en insecten kunnen niet spreken. Ze kunnen onze taal niet begrijpen. Toch zal iedereen - niet alleen mensen, maar alle schepselen in het universum – worden beroerd door de krachtige heilige naam, of ze zich ervan bewust zijn of niet. Als iemand bewust of onbewust vuur aanraakt, zal het resultaat worden gevoeld. Op dezelfde manier zullen deze heilige namen alle levende wezens inspireren en zuiveren, of ze zich ervan bewust zijn of niet. Bomen, planten en mensen valt allemaal het fortuin toe, zodra ze horen over Kṛṣṇa en zelfs de schepselen in de wouden worden geleidelijk van het leed bevrijd.

Als we de namen hardop reciteren, zullen al onze zintuigen worden gezuiverd en er zal niets meer zijn om te bekritisieren en om verdrietige herinneringen over te hebben. Door zelfzuchtig streven kunnen we de verdrietige en heilloze gedachten, die onze geest binnenstromen, niet onder controle krijgen, maar ze worden gemakkelijk overwonnen door het reciteren van de heilige namen van Bhagavān Śrī Kṛṣṇa. Geleidelijk worden onze harten door zulk reciteren gezuiverd en dan zullen we ons wāre eigenbelang verwezenlijken – de Ziel van onze zielen – die Heer Kṛṣṇa is. Als we Hem dienen, zullen zowel wijzelf als de hele wereld daarvan voordeel ondervinden.

“God = Liefde * Liefde = God”

Chant de Hare Kṛṣṇa Mantra en wees gelukkig!